

Future for America at ika-18 ng Hulyo, 2020 - Ikatlong Bilang

Mapapalad ang mga matang nakakakita at ang mga taingang nakakarinig

Jeff Pippenger

2023-08-25

Ang mga linya ng mga kilusang repormatibo ay susi sa pag-unawa sa “pitong kulog” ng Kabanata Sampu ng Pahayag. Ang “pitong kulog” ay kumakatawan sa kasaysayan ng pagpapalakas ng mensahe ng unang anghel mula Agosto 11, 1840 hanggang sa Dakilang Pagkakadismaya noong Oktubre 22, 1844. Ang Kabanata Sampu ay nagbibigay ng tatlong panloob na saksi sa loob ng nasabing kabanata upang suportahan ang pang-unawang ito.

"Ang kilusang Adbiyento noong 1840–44 ay isang maluwalhating pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos; ang mensahe ng unang anghel ay naihatid sa bawat himpilan ng misyon sa sanlibutan, at sa ilang bansa ay nagkaroon ng pinakadakilang interes sa relihiyon na nasaksihan sa alinmang lupain mula pa noong Repormasyon ng ika-labing-anim na siglo; ngunit ang mga ito ay mahihigitan ng makapangyarihang kilusan sa ilalim ng huling babala ng ikatlong anghel." Ang Dakilang Tunggalian, 611.

Ang mensahe ng unang anghel ay dinala sa buong sanlibutan mula noong 1840 at pasulong. Ipinahayag ni Uriah Smith ang pagkaunawa ng mga tagapanguna, na kaayon kay Sister White. Kinikilala ni Smith na dumating ang unang anghel noong 1798 at ipinakitang ang unang anghel din ang siyang bumaba noong 1840. Hindi lamang napansin nina Smith at ng mga tagapanguna ang pagkakaiba sa pagitan ng pagdating ng isang mensahe at ng pagbibigay-kapangyarihan dito. Maliwanag na ipinahayag ni Smith na, nang inilagay ng anghel ng Apocalipsis 10 ang isang paa sa dagat at ang isa sa lupa, tinukoy nito ang mensaheng dinadala sa buong sanlibutan.

"Noong 1798, samakatuwid, tumigil ang pagbabawal laban sa pagpapahayag na malapit na ang araw ni Cristo; noong 1798, nagsimula ang panahon ng wakas, at naalis ang tatak sa munting aklat. Mula sa panahong iyon, samakatuwid, ang anghel ng Apocalipsis 14 ay humayo na ipinahayag na dumating na ang oras ng paghatol ng Diyos; at mula rin noon ang anghel ng kabanata 10 ay tumindig sa dagat at sa lupa, at sumumpa na wala nang panahon. Hinggil sa kanilang pagkakakilanlan ay wala nang maipag-aalinlangan; at ang lahat ng pangangatwirang ginagamit upang itakda ang isa ay kasing bisa rin sa kaso ng kabila. Hindi na natin kailangang pumasok dito sa anumang pangangatwiran upang ipakita na nasasaksihan ng kasalukuyang salinlahi ang katuparan ng dalawang hulang ito. Sa pangangaral hinggil sa Pagparito, lalo na mula 1840 hanggang 1844, nagsimula ang kanilang ganap at detalyadong katuparan. Ang katayuan ng anghel na ito, na ang isang paa ay nasa dagat at ang isa ay nasa lupa, ay nagpapahiwatig ng malawak na saklaw ng kaniyang pagpapahayag sa dagat at sa lupa. Kung ang mensaheng ito ay nilayon lamang para sa isang bansa, sapat na sanang ang anghel ay tumindig sa lupa lamang. Ngunit ang isa niyang paa ay nasa dagat, na mula rito ay maipapalagay natin na ang kaniyang mensahe ay tatawid ng karagatan at lalaganap sa iba't

ibang bansa at mga bahagi ng daigdig; at ang pagpapalagay na ito ay pinatitibay ng katotohanang ang proklamasyon hinggil sa Pagparito, na binanggit sa itaas, ay nakarating nga sa bawat himpilan misyonero sa sanlibutan. Higit pa rito sa ilalim ng kabanata 14." Uriah Smith, Thoughts on Daniel and the Revelation, 521.

Samakatuwid, ang unang talata ng ikasampung kabanata ay tumutukoy sa ika-11 ng Agosto, 1840, sapagkat sa panahong iyon ay naganap ang inihulang pagwawakas ng pamamayani ng Imperyong Ottoman, alinsunod sa hula sa Apocalipsis siyam. Si Sister White ay nagsasaad:

"Noong taong 1840, isang panibagong kahanga-hangang katuparan ng propesiya ang nagpukaw ng malawak na interes. Dalawang taon bago nito, si Josiah Litch, isa sa mga pangunahing ministro na nangangaral ng Ikalawang Pagparito, ay naglathala ng isang pagpapaliwanag ng Apocalipsis 9, na naghayag ng hula tungkol sa pagbagsak ng Imperyong Otomano. Ayon sa kaniyang mga pagkalkula, ang kapangyarihang ito ay ibabagsak . . . sa ika-11 ng Agosto, 1840, kung kailan inaasahang mabubuwag ang kapangyarihang Otomano sa Constantinople. At ito, sa aking paniniwala, ay mapatutunayang gayon nga ang mangyayari."

Sa mismong oras na itinakda, ang Turkiya, sa pamamagitan ng mga embahador nito, ay tumanggap ng proteksiyon ng mga nagkakaisang kapangyarihan ng Europa, at sa gayo'y inilagay ang sarili nito sa ilalim ng pamamahala ng mga bansang Kristiyano. Ang pangyayaring ito'y eksaktong tumupad sa hula. Nang ito'y nabatid, napakarami ang nakumbinsi sa pagiging wasto ng mga simulain ng pagpapakahulugan ng propesiya na tinanggap ni Miller at ng kaniyang mga kasamahan, at ang kilusang Adbiyento ay nabigyan ng isang kagila-gilalas na sigla. Ang mga lalaking may karunungan at mataas na katayuan ay nakipagkaisa kay Miller, kapwa sa pangangaral at sa paglilimbag ng kaniyang mga pananaw, at mula 1840 hanggang 1844 ay mabilis na lumaganap ang gawain. Ang Dakilang Tunggalian, 334, 335.

Ang talatang una ng ikasampung kabanata ay tumutukoy sa 1840, at sa talatang ikasampu ay nakikita natin si Juan na dumanas ng mapait na pagkadismaya noong Oktubre 22, 1844. Si Juan ay kumakatawan sa mga nagdala ng mensahe ng munting aklat sa sanlibutan, subalit nagdanas ng mapait na pagkadismaya noong Oktubre 22, 1844. Ang talatang una hanggang sa talatang ikasampu ay kumakatawan sa kasaysayan mula 1840 hanggang 1844. Iyan ang isang panloob na patotoo sa loob ng ikasampung kabanata.

Ang isa pang saksi ay si Juan, na kumakain ng maliit na aklat at ito'y matamis sa kaniyang bibig, na sumasagisag sa kaniyang pagtanggap sa mensahe noong Agosto 11, 1840, at pagkatapos ay naging mapait ito sa kaniyang tiyan sa Dakilang Kabiguan noong Oktubre 22, 1844.

At kinuha ko ang munting aklat mula sa kamay ng anghel, at kinain ko ito; at sa aking bibig ay matamis na gaya ng pulot; at pagkakain ko nito, pumait ang aking tiyan. Apocalipsis 10:10.

Ang talatang ikasampu ay kumakatawan sa mismong kasaysayan ng 1840 hanggang 1844 sa iisang talata. Iyon ang ikalawang panloob na patotoo sa loob ng kabanata na ang "pitong kulog" ay kumakatawan sa nasabing kasaysayan. Si Sister White ay dati nang tinukoy na ang "pitong kulog" ay kumakatawan sa isang paglalahad ng pagkakasunod-sunod ng mga pangyayaring naganap sa

ilalim ng unang at ikalawang mensahe ng mga anghel. Nagtapos ang mensahe ng ikalawang anghel sa Dakilang Pagkakadismaya, kaya ang "pitong kulog" ay kumakatawan sa gayunding kasaysayan. Tatlong panloob na patotoo ang sumusuporta sa katotohanang ang kasaysayan mula noong Agosto 11, 1840 hanggang sa Dakilang Pagkakadismaya noong Oktubre 22, 1844 ang kasaysayang propetiko na binibigyang-diin sa kabanatang sampu ng Apocalipsis.

Pagkatapos, sa huling talata, alinsunod sa katotohanang kaugnay ng "pitong kulog", ibinibigay ang isang utos para sa paglalahad ng mensahe, at ipinag-uutos na ang mismong kasaysayan ay maulit.

At sinabi niya sa akin, Kinakailangan mong muling magpropesiya sa harap ng maraming mga bayan, mga bansa, mga wika, at mga hari. Apocalipsis 10:11.

Ang pitong kulog ay nagsasaad na ang pasimula ng Adventismo—na nagsimula nang ang mensaheng inalisan ng tatak sa “panahon ng wakas” ay binigyang-kapangyarihan—ay maglalarawan sa wakas ng Adventismo, kapag ang mensaheng inalisan ng tatak noong 1989 ay bibigyang-kapangyarihan sa pamamagitan ng pagbaba, hindi ng anghel ng Apocalipsis sampu, kundi ng bumababang anghel ng Apocalipsis labing-walo. Ang anghel ng Apocalipsis labing-walo ay bumaba noong Setyembre 11, 2001, at tayo ngayon ay papalapit sa pagwawakas ng makasaysayang pag-uulit mula 1840 hanggang 1844.

Ang mga obserbasyon hinggil sa ikasampung kabanata ay nasa pampublikong dominyo na sa loob ng maraming taon. Ang hindi kailanman nakilala hanggang kamakailan lamang ay na may isa pang sagradong kasaysayan na nakapaloob sa sagradong kasaysayang iyon. Ang kasaysayang iyon ay makikilala lamang ng mga tumatanggap sa prinsipyong Alpha at Omega na inuugnay ang wakas ng isang bagay sa pasimula nito. Ang nakapaloob na kasaysayan sa loob ng sagradong kasaysayan ay nagsisimula sa isang pagkabigo at nagtatapos sa Dakilang Pagkabigo. Ang kasaysayan ng 1843 hanggang 1844 ay isang natatanging linya ng kasaysayan na nakapaloob ngunit nakabukod sa kasaysayan ng 1840 hanggang 1844. Si Kapatid na White at si Cristo ay kapwa tinatalakay ang linyang ito ng kasaysayan.

Lahat ng mga mensaheng ibinigay mula 1840 hanggang 1844 ay dapat ipahayag ngayon nang may kapangyarihan, sapagkat maraming tao ang nawalan ng wastong patnubay. Ang mga mensaheng ito ay dapat maiparating sa lahat ng mga iglesia.

Sinabi ni Cristo, "Mapapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakakarinig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga taong matuwid ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita ang mga iyon; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig ang mga iyon" [Matt. 13:16, 17]. Mapapalad ang mga matang nakakita sa mga bagay na nakita noong 1843 at 1844.

Ibinigay na ang mensahe. At hindi dapat ipagpaliban ang pag-uulit ng mensahe, sapagkat natutupad na ang mga tanda ng panahon; ang pangwakas na gawain ay dapat maisakatuparan. Isang dakilang gawain ang magaganap sa maikling panahon. Isang mensahe ang malapit nang ibigay ayon sa pagtatakda ng Diyos, na lalago at lalawak hanggang sa maging isang malakas na sigaw. Kung magkagayo’y tatayo si Daniel sa kaniyang itinakdang bahagi, upang magbigay

ng kaniyang patotoo.

Ang "mga propeta at mga taong matuwid ay nagnasang makita ang mga bagay na yaon" na "nakita noong 1843 at 1844." Tinukoy ni Jesus ang sagradong kasaysayang ito sa dalawang Ebanghelyo, ngunit ang bawat pagtukoy ay nasa magkaibang konteksto.

At marami siyang sinabi sa kanila sa mga talinghaga, na sinasabi, Narito, may isang manghahasik na lumabas upang maghasik; at sa paghasik niya, may mga binhi na nahulog sa tabi ng daan, at nagsidating ang mga ibon at nilamon ang mga iyon. Ang iba'y nahulog sa mga mabatong dako, na doo'y kakaunti ang lupa; at kaagad silang sumibol, sapagkat walang lalim ang lupa; at nang sumikat ang araw, nainitan sila; at sapagkat wala silang ugat, natuyo sila. At ang iba'y nahulog sa mga dawag; at nagsibangon ang mga dawag at sinakal ang mga yaon. Datapuwa't ang iba'y nahulog sa mabuting lupa, at nagbunga, ang iba'y sandaang ulit, ang iba'y animnapung ulit, ang iba'y tatlung ulit. Ang may mga tainga, makinig. At lumapit ang mga alagad at sa kanya'y nagsabi, Bakit ka nagsasalita sa kanila sa mga talinghaga? At sumagot siya at sinabi sa kanila, Sapagkat sa inyo'y ipinagkaloob na malaman ang mga hiwaga ng kaharian ng langit, ngunit sa kanila'y hindi ipinagkaloob. Sapagkat ang sinumang mayroon, sa kanya'y ibibigay pa, at siya'y magkakaroon ng kasaganaan; ngunit ang sinumang wala, pati ang nasa kanya ay aalisin sa kanya. Kaya't sa mga talinghaga ako nagsasalita sa kanila: sapagkat, bagaman nakakakita, ay hindi sila nakakakita; at bagaman nakakarinig, ay hindi sila nakakarinig, ni nakauunawa. At natutupad sa kanila ang propesiya ni Isaias, na nagsasabi, Sa pakikinig ay makikinig kayo, at hindi kayo makauunawa; at sa pagtingin ay makakakita kayo, at hindi kayo makakatalos. Sapagkat naging manhid ang puso ng bayang ito, at ang kanilang mga tainga ay naging mapurol sa pakikinig, at ang kanilang mga mata'y ipinikit nila; baka sakali'y makakita sila sa pamamagitan ng kanilang mga mata, at makarinig sa pamamagitan ng kanilang mga tainga, at makaunawa sa pamamagitan ng kanilang puso, at magbalik-loob, at sila'y pagalingin ko. Ngunit mapapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakikita nila; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakaririnig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming mga propeta at mga matuwid ang nagnais na makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig. Mateo 13:3-17.

Si Jesus, sa Ebanghelyo ayon kay Mateo, samantalang nagsasalita tungkol sa bisa ng Salita ng Diyos at nananawagan sa mga tao na "makinig," ay ipinakilala na ang mga Laodiceano, na nagtatakwil sa mensaheng ninais ng mga propeta na makita, ay kinakatawan sa Isaias kabanata anim. Ang Future for America ay paulit-ulit na iniharap ang Isaias kabanata anim sa konteksto ng Setyembre 11, 2001, sapagkat sa pag-atake ng Islam sa petsang iyon ay bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labing-walo at naliwanagan ang lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Ang lahat ng mga propeta ay nagkakasundo, at sa talatang tatlo ng Isaias kabanata anim ay nasusumpungan natin ang tuwirang pagtukoy sa mismong anghel na iyon.

Nang taon na namatay ang haring Uzias, nakita ko rin ang Panginoon na nakaupo sa isang luklukan, mataas at nakataas, at ang laylayan ng kaniyang damit ay pumuno sa templo. Sa itaas niya ay nakatayo ang mga serapin; bawat isa'y may anim na pakpak: sa dalawa'y tinatakpan niya ang kaniyang mukha, at sa dalawa'y tinatakpan niya ang kaniyang mga paa, at sa

dalawa'y lumilipad siya. At ang isa'y sumigaw sa isa pa, at nagsabi, Banal, banal, banal, ang Panginoon ng mga hukbo: ang buong lupa ay puno ng kaniyang kaluwalhatian. Isaias 6:1-3.

Naliwanagan ang lupa ng kanyang kaluwalhatian nang bumaba ang anghel ng Apocalipsis labing-walo, at nagbibigay si Isaias ng isa pang mahalagang susi nang ipabatid niya na ang kanyang pangitain tungkol sa santuwaryo ay naganap sa taon ng pagkamatay ni Haring Uzias. Nagtangkang gampanan ni Haring Uzias ang gawain ng isang saserdote sa loob ng templo. Walumpung saserdote at ang punong saserdote ang sumalungat at pumigil sa kanya na gawin iyon hanggang sa hampasin siya ng Panginoon ng ketong sa kanyang noo. Tinanggap niya ang tatak ng halimaw dahil sa pagtatangka niyang isanib ang kapangyarihan ng estado at ng iglesia. Hindi siya agad namatay; inalis siya sa trono at pinalitan, at sa paglipas ng panahon ay sa wakas ay namatay siya noong Setyembre 11, 2001. Ang iglesyang Adbentista ay unti-unting namamatay, gaya ng nangyari sa iglesyang Judio noong panahon ni Cristo. Ngunit noong Setyembre 11, 2001, ang Adbentismo, na nauna nang tumanggi sa mensahe ng huling anim na talata ng Daniel labing-isa, ay natapos bilang sungay na Protestante ng Estados Unidos; at ang mga kinakatawan ni Isaias ay tinawag noon upang dalhin ang mensaheng kinakatawan ng unang tinig ng Apocalipsis labing-walo.

At si Azarias na saserdote ay pumasok na kasunod niya, at kasama niya ang walumpung saserdote ng Panginoon, na mga lalaking magigiting. At hinarap nila at hinadlangan si Uzzias na hari, at sinabi sa kaniya, Hindi nauukol sa iyo, Uzzias, ang maghandog ng kamangyan sa Panginoon, kundi sa mga saserdote, mga anak ni Aaron, na itinalaga upang maghandog ng kamangyan; lumabas ka sa santuwaryo, sapagkat ikaw ay sumalangsang; at hindi ito magiging sa iyong ikararantal mula sa Panginoong Diyos. Nang magkagayo'y nagalit si Uzzias, at may insensaryo sa kaniyang kamay upang magsunog ng kamangyan; at samantalang siya'y nagagalit sa mga saserdote, ang ketong ay sumibol sa kaniyang noo sa harap ng mga saserdote sa bahay ng Panginoon, sa tabi ng dambana ng kamangyan. At si Azarias na punong saserdote, at ang lahat ng mga saserdote, tumingin sa kaniya, at narito, siya'y may ketong sa kaniyang noo; at pinilit nila siyang lumabas mula roon; oo, siya man ay nagmadaling lumabas, sapagkat sinaktan siya ng Panginoon. At si Uzzias na hari ay ketongin hanggang sa araw ng kaniyang kamatayan, at tumahan sa isang hiwalay na bahay, palibhasa'y ketongin; sapagkat siya'y inihiwalay mula sa bahay ng Panginoon; at si Jotam na kaniyang anak ang namahala sa bahay ng hari, na humahatol sa bayan ng lupain. 2 Cronica 26:17-21.

Mahalagang kilalanin na ang sungay ng Protestantismo ay inalis mula sa Simbahang Adventista ng Ikapitong Araw noong Setyembre 11, 2001, sapagkat may tatlong pangunahing elemento sa pagbubukas ng selyo ng mensahe ng Apocalipsis sa mga huling araw. Ang isa ay ang magkakatatapat na kasaysayan ng sungay ng Republikanismo at ng sungay ng Protestantismo. Ang isa pang elementong dapat kilalanin ay ang kabuluhan ng pitong iglesia, at siyempre ang ikatlo ay ang "pitong kulog." Ang tatlong elementong propetiko ang bumubuo sa mensaheng ibinubunyag sa pamamagitan ng pagbubukas ng selyo, at kinakailangang kilalanin na, kung paanong ang iglesia ng mga Hudyo ay pinalampasan noong kapanahunan ni Cristo, ang Adventismo ay pinalalampasan sa "mga huling araw."

Nagkusang-loob si Isaias na maghatid ng mensahe sa di-tapat na bayang hinirang ng Diyos sa kaniyang kasaysayan, at ginamit ni Jesus ang gayon ding mga salita upang tugunan ang gayon ding kalagayan sa Kaniyang kasaysayan. Ang bayang hinirang sa tipan ay pinalalampasan, at tumatangi silang "makinig" at mapagaling.

At sinabi niya, Humayo ka, at sabihin mo sa bayang ito: Makinig man kayo nang makinig, ngunit hindi kayo makauunawa; at tumingin man kayo nang tumingin, ngunit hindi kayo makatatanto. Patabain mo ang puso ng bayang ito, pabigatin mo ang kanilang mga tainga, at ipikit mo ang kanilang mga mata; baka sila'y makakita sa kanilang mga mata, at makarinig sa kanilang mga tainga, at makaunawa sa kanilang puso, at magbalik-loob, at gumaling. Isaias 6:9, 10.

Ang gawaing ginagampanan ni Isaias ay ang gayunding gawaing ginampanan nina Juan at Ezekiel nang kainin nila ang maliit na aklat. Dala nila ang isang mensahe ng pagsaway sa bayang hinirang sa ilalim ng tipan, na kasalukuyang isinusuka mula sa bibig ng Panginoon. Ang ikalawang pagkakataon na tumukoy si Jesus sa kasaysayang ninanais makita ng mga propeta at ng mga matuwid ay naitala ni Lucas.

At ikaw, Capernaum, na itinaas hanggang sa langit, ay ibabagsak hanggang sa impiyerno. Ang nakikinig sa inyo ay nakikinig sa akin; at ang humahamak sa inyo ay humahamak sa akin; at ang humahamak sa akin ay humahamak sa kanya na nagsugo sa akin. At ang pitumpu ay nagbalik na may kagalakan, na nagsasabi, Panginoon, maging ang mga demonyo ay napasasakop sa amin sa pamamagitan ng iyong pangalan. At sinabi niya sa kanila, Nakita ko si Satanas na bumagsak mula sa langit na gaya ng kidlat. Narito, ibinibigay ko sa inyo ang kapangyarihan upang tumapak sa mga ahas at mga alakdan, at higit sa lahat ng kapangyarihan ng kaaway; at walang anumang makapananakit sa inyo. Gayon ma'y huwag kayong magalak dahil napasasakop sa inyo ang mga espiritu; kundi bagkus magalak kayo, sapagkat ang inyong mga pangalan ay nakasulat sa langit. Sa oras na yaon ay nagalak si Jesus sa espiritu, at sinabi, Nagpapasalamat ako sa iyo, O Ama, Panginoon ng langit at ng lupa, sapagkat itinago mo ang mga bagay na ito sa marurunong at matatalino, at inihayag mo ang mga ito sa mga sanggol: oo, Ama; sapagkat gayon ang nakalulugod sa iyong paningin. Ang lahat ng bagay ay ipinagkaloob sa akin ng aking Ama; at walang nakakakilala kung sino ang Anak kundi ang Ama; at kung sino ang Ama kundi ang Anak, at yaong pinagpapahayagan ng Anak. At bumaling siya sa kanyang mga alagad, at sinabi sa kanila nang lihim, Mapapalad ang mga matang nakakakita sa mga bagay na inyong nakikita; sapagkat sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga hari ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig. Lucas 10:15-24.

Muli, ang konteksto ng isang pagpapalang nauugnay sa mga may pribilehiyong makita ang mga bagay na ninasa ng mga matuwid na makita ay tumutukoy sa isang bayang tipan na hinirang na pinalalampasan at ayaw "makinig." Tumutukoy si Kapatid na White sa pagpapahayag ni Cristo ng kahatulan laban sa Capernaum, na isang sagisag ng pagtanggì sa dakilang liwanag, at binigyang-diin niya ang Adbentismo sa pamamagitan ng paglalagay sa loob ng [mga bracket] ng pagsaway laban sa Adbentismo.

Sa gitna ng mga nag-aangking anak ng Diyos, kay liit ng pagtitiis na naipamalas, kay rami ng mapapait na salitang nasambit, kay dami ng pagkondenang ibinulalas laban sa mga hindi kabilang sa ating pananampalataya. Marami ang tumingin sa mga kabilang sa ibang mga iglesia bilang matitinding makasalanan, samantalang hindi gayon ang pagtingin sa kanila ng Panginoon. Ang mga tumitingin nang gayon sa mga kasapi ng ibang mga iglesia ay kailangang magpakumbaba sa ilalim ng makapangyarihang kamay ng Diyos. Yaong mga kanilang kinokondena ay maaaring kakaunti lamang ang liwanag na kanilang natanggap, kakaunti ang mga pagkakataon at mga pribilehiyo. Kung taglay sana nila ang liwanag na taglay ng marami sa mga kasapi ng ating mga iglesia, marahil ay mas malayo sana ang kanilang naabot, at mas mainam nilang naipakilala sa sanlibutan ang kanilang pananampalataya. Tungkol sa mga nagmamapuri sa kanilang liwanag at gayunma'y nabigong lumakad ayon dito, sinabi ni Cristo, 'Ngunit sinasabi ko sa inyo, lalong mabuti ang magiging kalagayan ng Tiro at Sidon sa araw ng paghuhukom kaysa sa inyo. At ikaw, Capernaum [Mga Ikapitong-araw na Adventista, na nagkaroon ng malaking liwanag], na itinaas hanggang sa langit [sa punto ng pribilehiyo], ibababa hanggang sa impiyerno; sapagkat kung ang mga makapangyarihang gawa na ginawa sa iyo ay ginawa sa Sodoma, ito'y nanatili sana hanggang sa araw na ito. Ngunit sinasabi ko sa inyo, na lalong mabuti ang magiging kalagayan ng lupain ng Sodoma sa araw ng paghuhukom kaysa sa iyo.' Nang panahong iyon ay sumagot si Jesus at nagsabi, 'Pinasasalamatan kita, O Ama, Panginoon ng langit at ng lupa, sapagkat inilihim mo ang mga bagay na ito sa marurunong at matatalino [ayon sa kanilang sariling pag-aakala], at ipinahayag mo ang mga ito sa mga sanggol.'

'At ngayon, sapagkat ginawa ninyo ang lahat ng mga gawaing ito, wika ng Panginoon, at ako'y nagsalita sa inyo, na bumabangon nang maaga at nagsasalita, ngunit hindi kayo nakinig; at tinawag ko kayo, ngunit hindi kayo sumagot; kaya't gagawin ko sa bahay na ito, na tinatawag sa aking pangalan, na inyong inaasahan, at sa dakong ibinigay ko sa inyo at sa inyong mga magulang, gaya ng ginawa ko sa Shiloh. At itataboy ko kayo mula sa aking harapan, gaya ng itinaboy ko ang lahat ninyong mga kapatid, maging ang buong binhi ni Ephraim.' Review and Herald, Agosto 1, 1893.

Ang mga "makapangyarihang gawa" na naisagawa sa loob ng Adbentismo ay ang mga gawa na ninais ng mga lalaking matuwid at ng mga propeta na makita at marinig. Ang mga makapangyarihang gawang iyon ay naipamalas sa kasaysayan ng 1843 at 1844, nang iprinoklama ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Tinanggihan ng Adbentismo ang sarili nitong kasaysayan, at lalung-lalo na ang kasaysayan ng 1843 at 1844. Isang kasaysayang nagsisimula at nagwawakas sa isang pagkabigo, at gayundin isang kasaysayang nilayon upang akayin sila patungo sa bagong lupa.

Mayroon silang isang maningning na tanglaw na inilagay sa kanilang likuran sa pasimula ng landas, na sinabi sa akin ng isang anghel na iyon ang 'sigaw sa hatinggabi.' Ang tanglaw na ito ay nagliwanag sa kahabaan ng landas at nagbigay-liwanag sa kanilang mga paa, upang sila'y huwag matisod.

Kung itinititig nila ang kanilang mga mata kay Jesus, na nasa mismong unahan nila, umaakay sa kanila patungo sa lungsod, sila'y ligtas. Ngunit di naglaon ang ilan ay napagod, at sinabi na

ang lungsod ay napakalayo pa, at inaasahan nilang nakapasok na sana sila roon noon pa. Kung magkagayon, pinalalakas-loob sila ni Jesus sa pagtaas ng Kanyang maluwalhating kanang bisig, at mula sa Kanyang bisig ay lumabas ang isang liwanag na umalanday sa ibabaw ng pangkat ng Advento, at sila'y sumigaw, 'Aleluya!' Ang iba nama'y padalus-dalos na itinatwa ang liwanag sa kanilang likuran, at sinabi na hindi ang Diyos ang umakay sa kanila hanggang sa ganitong layo. Napawi ang liwanag sa kanilang likuran, na iniwan ang kanilang mga paa sa ganap na kadiliman, at sila'y natisod at nawala sa tanaw ang tanda at si Jesus, at nahulog mula sa landas pababa sa madilim at masamang sanlibutan sa ibaba. Early Writings, 15.

Ang binubuksan ngayon ng Leon ng lipi ni Juda ay ang kasaysayan ng 1843 at 1844. Ang “pitong kulog” ay kumakatawan sa 1840 hanggang 1844, ngunit ang panahong iyon ay naglalaman ng isang natatanging kasaysayan na naging tipo mula pa sa pasimula ng kasaysayan ng tipan. Bawat kilusang repormatibo ay magkaparis sa isa't isa, taglay ang magkakaparehong mga pananda. Kung sila'y magkakaiba sa isa't isa, lilikha si Satanas ng magkakaibang balak ng pagsalakay para sa bawat kilusang repormatibo, ngunit kailanman ay hindi niya iyon ginagawa.

Ngunit hindi nanatiling walang ginagawa si Satanas. Tinangka niya ngayon ang lagi na niyang tinatangkang gawin sa bawat iba pang kilusang pangreporma—na dayain at lipulin ang mga tao sa pamamagitan ng pagpapasok sa kanila ng isang huwad bilang kapalit ng tunay na gawain. Gaya ng nagkaroon ng mga huwad na Cristo sa unang siglo ng simbahang Kristiyano, gayundin ay bumangon ang mga bulaang propeta sa ikalabing-anim na siglo.

Ang pangunahing punto sa bahaging ito, kaugnay ng kabuuang mensaheng ating ibinabahagi, ay na nang tumigil ang Adventismo sa pagsusuot ng balabal ng Protestantismo at naalis iyon sa kanila nang ganap noong Setyembre 11, 2001, patuloy nilang iginigiit na sila ang kilusang nalalabi na nagpapahayag ng malakas na sigaw ng ikatlong anghel. Gayunman, sila ang huwad. Kung hindi ninyo matukoy kung aling kilusan ang sa kasalukuyan ay may tangan sa sungay ng Protestantismo, halos imposibleng maunawaan ang paralelismo sa pagitan ng dalawang sungay sa Estados Unidos.

Ang kasaysayan ng 1843 at 1844 ay kinakatawan sa bawat kilusang repormatibo, at ating gagamitin ngayon ang pasimula ng sinaunang Israel bilang bayang hinirang ng Diyos at ang pagtatapos ng Israel bilang bayang hinirang ng Diyos upang ilarawan ang gayon din sa makabagong Israel, na nakatuon sa 1843 at 1844 gaya ng kinakatawan sa bawat linya ng mga kilusang repormatibo.

Ipinropesiya ni Moises na magbabangon ang Panginoon ng isang propeta na gaya niya, at ang propetang iyon ay si Jesus. Pinatutunayan ni Lucas sa Mga Gawa na tinupad ni Jesus ang propesiya ni Moises.

Ang Panginoon mong Diyos ay magbabangon sa iyo ng isang Propeta mula sa gitna mo, mula sa iyong mga kapatid, na gaya ko; sa kaniya kayo makikinig. Deuteronomio 18:15.

Si Jesus ang propetang dapat nating dinggin.

Si Moises nga ay tunay na nagsabi sa mga ama, “Isang propeta ang ibabangon para sa inyo ng Panginoon ninyong Diyos mula sa inyong mga kapatid, na gaya ko; siya ang inyong diringgin

sa lahat ng mga bagay, anuman ang kanyang sabihin sa inyo.” At mangyayari na bawat kaluluwang hindi makikinig sa propetang iyon ay malilipol mula sa gitna ng bayan. Oo, at ang lahat ng mga propeta mula kay Samuel at yaong mga sumunod, lahat ng nagsalita, ay gayundin ipinagpaunang ipinahayag ang tungkol sa mga araw na ito. Kayo ang mga anak ng mga propeta, at ng tipan na ginawa ng Diyos sa ating mga ama, na sinabi niya kay Abraham, “At sa iyong binhi ay pagpapalain ang lahat ng mga angkan sa lupa.” Sa inyo muna, nang ibangon ng Diyos ang kanyang Anak na si Jesus, ay sinugo niya siya upang kayo’y pagpapalain, sa pagtalikod ng bawat isa sa inyo mula sa kanyang mga kasamaan. Gawa 3:22-26.

Ang linya ng reporma ni Cristo ay nagsisimula sa “panahon ng wakas,” gaya ng lahat ng linya ng reporma. Ang “panahon ng wakas” sa mga araw ni Cristo ay ang Kaniyang kapanganakan. Itinuturo ng Banal na Kasulatan na sa Kaniyang kapanganakan ay nagkaroon ng paglagô ng kaalaman, alinsunod sa kahulugan ng “panahon ng wakas” sa aklat ni Daniel. Maging sa mga pastol, sa mga pantas mula sa silangan, sa galit na si Herodes, o kina Ana at Simeon sa templo—nagkaroon ng paglagô ng kaalaman nang Siya’y ipanganak. Sa puntong iyon, nalampasan ang pamunuan ng iglesya ng mga Hudyo. Ang paghihiwalay ay progresibo, ngunit nagsimula sa kanilang pagtanggap sa mensaheng inalisan ng selyo sa “panahon ng wakas.”

Hindi ito nalalaman ng mga tao, ngunit ang balita ay nagdudulot ng kagalakang pumupuno sa langit. Sa higit na malalim at higit na maibiging pagmamalasakit, ang mga banal na nilalang mula sa daigdig ng liwanag ay lalong napapadako sa lupa. Ang buong sanlibutan ay higit na maningning dahil sa Kanyang presensya. Sa ibabaw ng mga burol ng Betlehem ay nagtipon ang di-mabilang na karamihan ng mga anghel. Sila’y naghahintay ng hudyat upang ipahayag sa sanlibutan ang mabuting balita. Kung naging tapat sana ang mga pinuno sa Israel sa ipinagkatiwala sa kanila, nakabahagi sana sila sa kagalakan ng pagpapahayag ng kapanganakan ni Jesus. Ngunit ngayo’y pinalampas sila.

Ang pamunuan ng Adventismo ay nilampasan noong 1989, nang natupad ang Daniel 11:40. Ang "panahon ng wakas" sa kasaysayan ni Moises, na sumasagisag kay Hesus, ay ang kaniyang kapanganakan, kung saan lumago ang kaalaman ng kaniyang pamilya, at pagkaraan ay ng anak na babae ni Paraon, tungkol sa sanggol na si Moises. Ang kaniyang pangalan, siyempre, ay nangangahulugang "iniligtas mula sa tubig," at ang pangalang "Hesus" ay nangangahulugang "Si Jehova ay nagliligtas."

Pagkaraan ng 'panahon ng wakas', ipinapakita ng lahat ng linya ng reporma ang isang punto kung kailan ang kaalamang lumago sa partikular na kasaysayang iyon ay ipinopormal sa anyo ng isang mensaheng maaaring itanghal bilang patotoo sa salinlahing mananagot para sa liwanag na inalisan ng tatak sa 'panahon ng wakas'.

Ginawang pormal ni Juan Bautista ang mensahe ni Cristo, at ang mensahe ni Moises ay ginawang pormal sa ikaapatnapung taon niya, nang tinangka niyang iligtas ang Israel mula sa Ehipto sa sarili niyang lakas. Ngayon ay nasa pampublikong talaan na ang mensahe ng pagliligtas mula sa Ehipto.

Pagkaraan ng apatnapung taon, ang mensahe ni Moises ay pinagkalooban ng kapangyarihan sa nagningas na palumpong, at sinamahan iyon ng dalawang tanda ng pagka-Diyos, na kinakatawan

ng tungkod na naging ahas at ng ketonging kamay na inihugot ni Moises mula sa kaniyang dibdib. Ang mensahe ni Jesus ay pinagkalooban ng kapangyarihan sa Kaniyang bautismo na sinamahan ng dalawang tanda ng pagka-Diyos, ang tinig ng Ama at ang Espiritu Santo. Ang susunod na panandang-daan sa kapwa mga kasaysayan ay kumakatawan sa unang pagkabigo, ang panahon ng paghihintay, ang pagdating ng ikalawang anghel o 1843.

Ang kabiguan sa linya ni Moises ay inilarawan ng kaniyang asawa nang bumaba ang anghel upang patayin si Moises dahil sa hindi niya pagtutuli sa kaniyang anak. Sa takot, si Zipporah mismo ang nagsagawa ng pagtutuli sa kanilang anak. Nakalimutan ni Moises na tuliin ang kaniyang anak! Ang mismong tanda ng tipan na ibinigay kay Abraham ay nakalimutan ni Moises. Ipinahayag ni Amang Abraham ang hula tungkol sa pagkabihag ng mga Hebreo sa Ehipto at sa kanilang pagpapalaya mula roon, at ang kaniyang propesiya ay tuwirang tutuparin sa pamamagitan ni Moises, at nakalimutan ni Moises na tuliin ang kaniyang anak. Sa puntong iyon, pinabalik ni Moises si Zipporah upang manatili sa kaniyang ama hanggang matapos ang pagpapalaya. Nanatili siya sa Midian hanggang sa pinangunahan ni Moises ang mga anak ni Israel sa pagtawid sa tubig ng Dagat na Pula, na, ipinabatid sa atin ng apostol Pablo, ay sumasagisag sa bautismo, ang mismong ritong pumalit sa pagtutuli. Huwag ninyong kaligtaan ang puntong iyon. Ang pagdating ng palatandaang kumakatawan sa ikalawang anghel sa kasaysayan ni Moises, ang palatandaang nagbubunga ng unang kabiguan sa kasaysayang iyon, ay isang pagtangga sa pangunahing alituntunin ng tipanang ugnayan ni Abraham sa Diyos.

Ang unang pagkadismaya kaugnay kay Cristo ay ang pagkamatay ni Lazaro, na tiyak nina Marta at Maria na hindi sana naganap kung hindi nagtagal si Hesus hanggang sa si Lazaro ay apat na araw nang patay. Napakalaki ang pagkadismaya sa pagpapahintulot ni Hesus na mamatay at mabulok sa libingan ang kaniyang malapit na kaibigang si Lazaro, hindi lamang sa dalawang magkapatid na babae kundi maging sa mga alagad. Gayunman, ang pagkabuhay na mag-uli ni Lazaro ay naging selyo ng buong ministryo ni Cristo.

Sa Kaniyang pag-antala sa pagparoon kay Lazaro, si Kristo ay may mahabaging layunin para sa mga hindi Siya tinanggap. Siya'y nagbalam, upang sa pamamagitan ng pagbuhay kay Lazaro mula sa mga patay ay maibigay Niya sa Kaniyang bayang matitigas ang puso at di-mananampalataya ang isa pang katibayan na tunay nga na Siya ay 'ang muling pagkabuhay, at ang buhay.' Ayaw Niyang isuko ang lahat ng pag-asa para sa bayan, ang mga abang, naliligaw na tupa ng sambahayan ni Israel. Nabibiyak ang Kaniyang puso dahil sa kanilang kawalan ng pagsisisi. Sa Kaniyang habag, nilayon Niyang bigyan pa sila ng isa pang katibayan na Siya ang Tagapagpanumbalik, ang tanging Isa na makapaglalandad sa liwanag ang buhay at ang kawalang-kamatayan. Ito'y magiging isang katibayang hindi maaaring bigyan ng maling pagpapakahulugan ng mga saserdote. Ito ang dahilan ng Kaniyang pagkaantala sa pagpunta sa Betania. Ang pinakatampok na himalang ito, ang pagkabuhay na muli ni Lazaro, ay maglalagay ng tatak ng Diyos sa Kaniyang gawain at sa Kaniyang pag-angkin sa pagka-Diyos. *The Desire of Ages*, 529.

Ang pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo ng Diyos ay inilalarawan sa kasaysayan ng 1843 at 1844, sapagkat ipinabatid sa atin na si Lazaro ang siyang nanguna kay Cristo sa Kanyang

matagumpay na pagpasok sa Jerusalem. Ang kasaysayan ng matagumpay na pagpasok ang kasaysayang ginagamit ni Sister White upang ilarawan ang Sigaw sa Hatinggabi ng 1843 at 1844. Isa itong maling pagkaunawa tungkol sa pagkakaroon ni Cristo ng kapangyarihang bumuhay ng mga patay sa pamamagitan ng malikhaing kapangyarihan ng Diyos. Ipinahayag nina Maria at Elizabeth na nalalaman nila na si Jesus ay may kapangyarihang muling buhayin si Lazaro sa huling pakakak, ngunit hindi nila makita na Siya ay tunay na may kapangyarihang muling buhayin noon at doon mismo. Kanilang ikinaila ang mismong katotohanang Kanyang naparito upang ipamalas sa Kanyang bautismo at kamatayan, na siyang pasimula at wakas ng Kanyang personal na tatlo't kalahating taong ministryo. Hindi nila nakita hanggang sa maalis ang bato mula sa libingan, gaya rin ng kung paanong ang Kanyang kamay ay pagkaraan ay inalis mula sa isang pagkakamali sa ilang mga bilang sa tsart ng 1843.

Matapos niyang ilayo si Zipora mula sa nalalapit na pakikipagtuos sa Paraon, tinagpo siya ng kaniyang nakatatandang kapatid na si Aaron, at ang dalawang sugo ay nagpunta sa Egipto, na kumakatawan sa mensahe ng ikalawang anghel. Bago pa man ilapat ang alinmang salot sa Egipto, binalaan ni Moises ang Paraon na kung hindi niya papayagang lumabas at sumamba ang Israel, ang panganay ng Diyos, ay papatayin ng Diyos ang mga panganay ng Egipto.

At sinabi ng Panginoon kay Moises, Kapag ikaw ay babalik sa Egipto, tingnan mong gawin mo sa harap ni Paraon ang lahat ng mga kababalaghang yaon na inilagay ko sa iyong kamay; ngunit akingapatigasin ang kanyang puso, upang hindi niya pahintulutang humayo ang bayan. At iyong sasabihin kay Paraon, Ganito ang sabi ng Panginoon: Ang Israel ay aking anak, ang aking panganay. At sinasabi ko sa iyo, Palayain mo ang aking anak, upang siya'y maglingkod sa akin; at kung tumanggi kang palayain siya, narito, papatayin ko ang iyong anak, ang iyong panganay. Exodo 4:21-23.

Ang Sigaw sa Hatinggabi ay isang hula na sa hinaharap ay matutupad.

Sa pagliligtas sa Israel mula sa Egipto, ang pagtatatalaga ng mga panganay ay muling iniutos. Samantalang ang mga anak ni Israel ay nasa pagkaalipin sa mga Egipcio, iniutos ng Panginoon kay Moises na pumaroon kay Faraon, hari ng Egipto, at sabihin, “Ganito ang sabi ng Panginoon, Ang Israel ay anak Ko, ang Aking panganay: at sinasabi Ko sa iyo, Payaunin mo ang Aking anak, upang Ako'y paglingkuran niya: at kung ikaw ay tumangging siya'y payaunin, narito, papatayin Ko ang iyong anak, ang iyong panganay.” Exodo 4:22, 23.

Ipinahayag ni Moises ang kaniyang mensahe; ngunit ang tugon ng palalong hari ay, “Sino ang Panginoon, upang sundin ko ang Kaniyang tinig at payaunin ang Israel? Hindi ko nakikilala ang Panginoon, ni hindi ko payaunin ang Israel.” Exodo 5:2. Kumilos ang Panginoon para sa Kaniyang bayan sa pamamagitan ng mga tanda at mga kababalaghan, sa pagpapadala Niya ng kakilakilabot na mga hatol laban kay Paraon. Sa dakong huli, ang anghel na mamumuksa ay inatasang patayin ang panganay ng tao at ng hayop sa mga Ehipsiyo. Upang ang mga Israelita ay maligtas, sila'y inutusan na ilagay sa mga hamba ng kanilang mga pinto ang dugo ng isang korderong pinatay. Bawat bahay ay dapat markahan, upang, pagdating ng anghel sa kaniyang atas na maghatid ng kamatayan, malampasan niya ang mga tahanan ng mga Israelita.” The Desire of Ages, 51.

Ang Mensaheng Sigaw sa Hatinggabi na ipinahayag kay Paraon ay nagtukoy sa kamatayan ng mga panganay bilang tugon sa pagsalansang ni Paraon. Nang maitala ang mensaheng iyon, ang mga salot, na kumakatawan sa kapangyarihan ng Sigaw sa Hatinggabi noong tag-init ng 1844, ay ipinataw sa Egipto. Ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay lumaganap sa buong lupain na parang daluyong noong tag-init ng 1844. Nilipos ng mga salot ang Egipto, at nang dumating ang ipinangakong kamatayan ng mga panganay, isang sigaw ang narinig sa hatinggabi sa buong Egipto.

At sinabi ni Moises, Ganito ang sabi ng Panginoon: Sa may hatinggabi ay lalabas ako sa kalagitnaan ng Egipto: At mamamatay ang lahat ng panganay sa lupain ng Egipto, mula sa panganay ni Faraon na nakaupo sa kaniyang trono, hanggang sa panganay ng alilang babae na nasa likuran ng gilingan; at ang lahat ng panganay ng mga hayop. At magkakaroon ng isang malaking panaghoy sa buong lupain ng Egipto, na gaya ng wala pang naging gaya nito, ni hindi na magkakaroon pa. Exodo 11:4-6.

Ang matagumpay na pagpasok ni Cristo sa Jerusalem ay humantong sa krus ng Kalbaryo, at ang mga alagad ni Cristo at ang iba pa niyang mga tagasunod ay nakaranas ng isang Dakilang Pagkadismaya.

"Ang aming pagkabigo ay hindi kasing tindi ng sa mga alagad. Nang pumasok na may tagumpay ang Anak ng tao sa Jerusalem, inasahan nilang Siya ay koronahang hari. Nagdagsaan ang mga tao mula sa buong lupain sa palibot, at sumigaw: 'Hosana sa Anak ni David.' At nang pakiusapan ng mga saserdote at mga matatanda si Jesus na patahimikin ang karamihan, ipinahayag Niya na kung sila'y tatahimik, maging ang mga bato ay sisigaw, sapagkat kailangang matupad ang propesiya. Gayunman, pagkaraan lamang ng ilang araw, nakita ng mismong mga alagad na ito ang kanilang minamahal na Guro, na pinaniniwalaan nilang maghahari sa trono ni David, na ibinayubay sa malupit na krus sa itaas ng mga nanunuya at nanlilibak na Pariseo. Nabigo ang kanilang matatayog na pag-asa, at ang kadiliman ng kamatayan ay lumukob sa kanila." Testimonies, tomo 1, 57, 58.

Ang Dakilang Pagkakadismaya ng mga alagad at ng mga Millerita ay kinakatawan din sa pamamagitan ng pagkaipit ng mga Hebreo sa pagitan ng hukbo ni Faraon at ng Dagat na Pula.

Sa atin ay sumisinag ang naipong liwanag ng mga nagdaang panahon. Ang talaan ng pagkakalimot ng Israel ay napanatili para sa ating kaliwanagan. Sa panahong ito, iniinat ng Diyos ang Kaniyang kamay upang tipunin para sa Kaniya ang isang bayan mula sa bawat bansa, angkan, at wika. Sa kilusang Advent, kumilos Siya para sa Kaniyang pamanang bayan, gaya ng pagkilos Niya para sa mga Israelita nang pangunahan Niya sila sa paglabas mula sa Egipto. Sa Dakilang Pagkakabigo noong 1844, nasubok ang pananampalataya ng Kaniyang bayan gaya ng nasubok ang sa mga Hebreo sa Dagat na Pula. Testimonies, volume 8, 115, 116.

Mahalagang makita na, nang pumasok si Cristo sa Jerusalem, ang inspirasyon ng sandaling iyon ay nagbunga ng isang bugso ng papuri, na sinikap patahimikin ng mga Fariseo. Ang ubod ng korong iyon ng papuri ay ang pagtukoy kay Jesus bilang Anak ni David, ang mismong sagisag na ginamit ni Cristo upang markahan ang wakas ng kaniyang pasalitang pakikipagtalastasan sa mga mapagtalong Judio. Lubhang nakaiinis sa mga Judio ang pagkilala na, sa pagtawag kay Jesus na

Anak ni David, sa pamamagitan ng implikasyon ay tinutukoy nila ang matagumpay na pagpasok ni Haring David sa Jerusalem.

Sa kasaysayan ng gawain ni David sa pagdadala ng kaban sa Jerusalem, ang paggagawad ng kapangyarihan sa mensahe ay kinakatawan ng paggagawad ng kapangyarihan kay David.

At si David ay nagpatuloy at lumago sa kadakilaan; at ang Panginoong Diyos ng mga hukbo ay sumasa kaniya. 2 Samuel 5:10.

Pagkatapos noon ay nagpasiyang dalhin ni David ang kaban patungo sa Jerusalem. Sa pagdadala ng kaban sa Lunsod ni David, magkakaroon ng pagkadismaya, gaya ng sa bawat linya ng reporma. Si Uzzah, na ang pangalan ay nangangahulugang lakas, bagaman lubos na batid niyang hindi siya pinahintulutang hipuin ang kaban, gayon pa man ginawa niya ito. Ang mismong suliraning nagdala sa kaban sa pagkabihag noong una pa man ay ang pagsuway sa ipinahayag na kalooban ng Panginoon, at ang mapangahas na pag-aakala hinggil sa kapangyarihang kaugnay ng kaban ng Diyos. Gayunman, si Uzzah, isang malakas na tauhan ni David, ay sumuway, gaya ng pagsuway ni Moises sa utos hinggil sa pagtutuli. Si Uzzah ay hinampas ng kamatayan, at ang kaban ay nagluwat sa labas ng Jerusalem hanggang sa maunawaan ni David na ang mga nagbabantay sa pook na kinalagyan ng kaban matapos ang pagkamatay ni Uzzah ay pinagpapala. Kaya't muling nagpasimula si David na dalhin ang kaban sa Jerusalem. Habang sumasayaw si David papasok sa Jerusalem, nakita ng kaniyang asawa ang kaniyang kahubaran at lubhang nadismaya.

Tatlong hanay ng mga kilusang pangreporma na pawang tumutukoy sa 1843 at 1844, ang panahong ninasang makita at marinig ng mga matuwid at ng mga propeta. Madaling makita ang mga katangian ng pagdating ng ikalawang anghel na sa gayon ay minamarkahan ang isang panahon ng pag-antala at ng pagkakadismaya. Ang mas malalalim na katotohanan ay nagtuturo na ang pagkakadismaya ay hindi basta simpleng hindi pagkakaunawa sa panig ni Moises, o ni Uza, o nina Marta at Maria, kundi isang pagkakadismaya na kaugnay ng pagtanggap sa isang saligang prinsipyo na kaugnay ng mismong kasaysayan kung saan naganap ang pagkakadismaya. Kay Moises, ito ang tanda ng pagtutuli; kay Uza, ito ang kapangahasan tungkol sa mga utos ng Diyos hinggil sa kaban; kina Marta at Maria, ito ang kakulangan ng pananampalataya sa malikhaing kapangyarihan ni Cristo na bumuhay na mag-uli.

Kay Moises, ang pinakasentral na tema ng kanyang ministeryo ay ang pagtatatag ng isang tipanang ugnayan sa isang bayang hinirang, at nalimutan ni Moises ang tanda ng nasabing tipan. Kay Uzzah, ito ay ang mismong simulain ng kabanalan ng kautusan ng Diyos, na sinasakatawan ng kaban. Kay Marta at Maria, ito ay ang mismong sentro ng ministeryo ni Cristo, na nagsisimula sa Kanyang bautismo at nagwawakas sa Kanyang kamatayan, paglilibing, at muling pagkabuhay, gaya ng inilalarawan bilang tipo sa pasimula ng Kanyang ministeryo. Ang unang pagkabigo noong 1843 ay naganap sa pamamagitan ng isang pagkakamali sa ilang bilang sa tsart na siyang katuparan ng propesiya ni Habakkuk. Ang pagkakamaling iyon ay may kinalaman sa pangunahing simulain ng kilusan ni Miller—ang simulain na ang isang araw ay katumbas ng isang taon.

Ang “pitong kulog” ay kumakatawan sa kilusang Adbentista noong 1840 hanggang 1844, ngunit sa loob ng kilusang iyon ay naroon ang kasaysayan ng 1843 hanggang 1844 na nagsimula at nagtapos

sa isang pagkadismaya, sa gayo'y inilalagay ang lagda ng Alpha at Omega sa kasaysayang iyon. At ang kasaysayang iyon ang mismong kasaysayang itinuturo nina Jesus at Ellen White bilang banal na kasaysayan na lagi nang pinananabikan ng mga matuwid na makita.

Ang apat na linyang iyon—si Moises, si David, si Cristo, at ang mga Millerita—ay nagtuturo na kapag ang talinghaga ng sampung dalaga ay uulitin sa wakas ng sanlibutan, magkakaroon ng isang pagpapalakas—hindi ng mensahe ng ikalawang anghel, kundi ng mensahe ng ikatlong anghel—na susundan ng isang pagkabigo, na magpapasimula ng isang panahon ng paghihintay.

Nang pumanaog ang unang anghel noong Agosto 11, 1840, pinagtibay nito ang pangunahing alituntuning propetiko ng mga Millerita, at ang kanilang unang pagkabigo ay tiyak na maiuugnay sa alituntuning iyon. Nang matapos ang pagkabigong iyon at ang panahon ng pag-antala sa Sigaw sa Hatinggabi, ang mensaheng iyon ay may kaugnayan din sa prinsipyong araw para sa isang taon, gayundin ang pagtukoy na si Cristo ay paririto noong Oktubre 22, 1844. Ang apat na palatandaan sa landas mula 1840 hanggang 1844 ay pawang nauugnay sa prinsipyong araw para sa isang taon.

Ang mga Judio ay ginawang mga tagapag-ingat ng kautusan ng Diyos, at ang usaping inilalarawan sa kasaysayan ni Moises ay ang kautusan ng Diyos at ang mga palatuntunan. Sa kasaysayan ni David, muli, ang kautusan ng Diyos ang naging usapin. Sa kasaysayan ni Cristo, ang usapin ay ang kautusan ng Diyos, sapagkat kung walang pagbububo ng dugo ay walang kapatawaran sa kasalanang ipinahayag sa makasalanan sa pamamagitan ng kautusan ng Diyos. Ngunit ang Adventismo ay ginawang tagapag-ingat hindi lamang ng kautusan ng Diyos kundi maging ng Salitang Propetiko.

Samakatuwid, ang tema sa linya ng kasaysayang Millerita ay ang mga tuntuning propetiko ng Diyos. Sa katapusan ng Adventismo, muli ay magiging hinggil ito sa mga tuntunin ng pagpapakahulugang propetiko, subalit mula noong 1844, ang panahong propetiko ay hindi na dapat ilapat. Ang mga tuntunin sa katapusan ay nakabatay sa Alfa at Omega na ipinakikita ang wakas mula sa pasimula.

Sa pagwawakas ng pamamayani ng Imperyong Ottoman, sa katuparan ng ikalawang kapahamakang kumakatawan sa propetikong gawain ng Islam, natupad ang tatlong daan at siyamnapu't isang taon at labinlimang araw na propesiya sa Pahayag 9:15, at ang “prinsipiyong araw para sa isang taon,” na siya mismong ubod ng gawain ni Miller, ay napagtibay.

Nang umatake ang Islam noong Setyembre 11, 2001, natupad ang pagdating ng ikatlong sa-aba bilang katuparan ng Apocalipsis 8:13, at napagtibay ang simulain na siyang ubod ng gawain ng Future for America; ang simulain na yaon ay payak na inihahayag bilang ang pag-uulit ng kasaysayan. Pinagtibay ang isang hula hinggil sa isang pakakak ng sa-aba na kumakatawan sa Islam, nang kapwa natupad ang anghel ng Apocalipsis 10 noong 1840 at ang anghel ng Apocalipsis 18 noong 2001. Naulit ang kasaysayan. Ang susunod na dapat asahan ay isang pagkabigo.

Ang pagkadismaya ang magbubunsod ng isang panahon ng paghihintay. Ang pagkadismaya ang magpapahina ng loob at magpapawatak-watak sa mga nasasangkot sa gawain. Ang pagkadismaya ay magaganap sa pamamagitan ng pagwawalang-bahala sa isang pangunahing batas ng propesiya,

sa katunayan, sa pangunahing tuntunin ng propesiya na itinatag sa pasimula ng Adventismo. Ang pagkakaloob ng kapangyarihan noong Setyembre 11, 2001 ay nauugnay sa Islam at ang pagkadismaya noong Hulyo 18, 2020 ay tungkol sa Islam. Ipinababatid sa atin na ang nagbigay-daan kay Samuel Snow at sa iba pa pagkaraan upang makilala ang petsang Oktubre 22, 1844 ay ang pag-alis ng Panginoon ng Kaniyang kamay mula sa isang pagkakamali sa ilang bilang sa tsart ng 1843. Nang magkagayon, nakita nina Snow at ng mga Millerite na ang gayunding mga ebidensiyang nagtulak sa kanila upang ipanghula ang taong 1843 bilang panahon ng katuparan ng propesiyang dalawang libo at tatlong daang taon ay siya ring mismong mga ebidensiyang nagbigay-daan upang matukoy nila ang Oktubre 22, 1844.

"Si Jesus at ang buong hukbong makalangit ay nilingap, na may habag at pag-ibig, ang mga yaong sa matamis na pag-asam ay nanabik na makita Siya na iniibig ng kanilang mga kaluluwa. Ang mga anghel ay umaaligid sa kanila, upang alalayan sila sa oras ng kanilang pagsubok. Yaong mga nagpabaya sa pagtanggap ng makalangit na mensahe ay iniwan sa kadiliman, at nag-alab ang poot ng Diyos laban sa kanila, sapagkat ayaw nilang tanggapin ang liwanag na ipinadala Niya sa kanila mula sa langit. Ang mga tapat na yaon, na nabigo at hindi maunawaan kung bakit hindi dumating ang kanilang Panginoon, ay hindi iniwan sa kadiliman. Muling inakay sila sa kanilang mga Biblia upang saliksikin ang mga panahong propetiko. Inalis ng Panginoon ang Kanyang kamay sa mga bilang, at naipaliwanag ang pagkakamali. Nakita nila na ang mga panahong propetiko ay umabot hanggang 1844, at na ang gayunding mga katunayan na kanilang iniharap upang ipakitang nagwakas ang mga panahong propetiko noong 1843 ay siyang nagpapatunay na magtatapos ang mga iyon sa 1844. Ang liwanag mula sa Salita ng Diyos ay tumanglaw sa kanilang kalagayan, at kanilang natuklasan ang isang panahong pag-antala—'Bagaman mag-antala [ang pangitain], hintayin mo ito.' Sa kanilang pag-ibig sa agarang pagparito ni Cristo, nakaligtaan nila ang pag-antala ng pangitain, na nilayon upang ihayag ang mga tunay na naghihintay. Muli silang nagkaroon ng takdang panahon. Gayunman, nakita ko na marami sa kanila ay hindi makaaangat mula sa kanilang matinding kabiguan upang taglayin ang antas ng sigasig at sigla na tumatak sa kanilang pananampalataya noong 1843." *Early Writings*, 236, 237.

Dapat nating asahan na ang mga ebidensiyang humantong sa isang prediksiyon na aatakihin ng Islam ang Estados Unidos noong Hulyo 18, 2020, ay magpapatunay na, sa nalalapit na Batas ng Linggo, ang Islam ang hatol na ipinapataw laban sa Estados Unidos, na hindi na iuugnay sa pangyayaring iyon ang elemento ng panahon.

Apat na pangunahing palatandaan sa kasaysayan mula 1840 hanggang 1844. Bawat palatandaan ay kaugnay ng paglalapat ng pangunahing tuntunin ni Miller—ang simulain na ang isang araw ay katumbas ng isang taon.

May apat na pangunahing panandang-daan sa kasaysayan mula 2001 hanggang sa batas ng Linggo. Ang Setyembre 11, 2001 ay may kinalaman sa Islam. Ang nabigong hula noong Hulyo 18, 2020 ay tungkol sa Islam. Ang bawat panandang-daan ay kaugnay ng paglalapat ng pangunahing tuntunin ng *Future for America*: ang pag-uulit ng kasaysayan. Ang "pitong kulog" ay kumakatawan sa mga pangyayaring darating na ihahayag ayon sa kanilang pagkakasunud-sunod. Ang una sa apat na panandang-daan ay ang Setyembre 11, 2001, na tumutukoy sa isang pagsalakay sa Estados Unidos

ng Islam bilang katuparan ng ikatlong "sa aba." Ang huling panandang-daan, na kumakatawan sa batas ng Linggo sa ating kasaysayan, ay dapat na tungkol sa Islam, sapagkat ang Alfa at Omega ay laging inilalarawan ang wakas mula sa pasimula, at ang "pitong kulog" ay tinatakan Niya para sa mismong kasaysayang ito. Sasalakayin ng Islam ang Estados Unidos sa panahon ng batas ng Linggo.

Ito ay isa sa tatlong pangunahing elemento ng pag-aalis ng selyo sa Pitong Kulog na ngayo'y ibinubukas. Nang ipahayag ni Moises ang mensaheng sumasagisag sa Hiyaw sa Hatinggabi sa kaniyang linya ng kasaysayan, ang mga panghuling pagkilos ay naging mabilis. Sumunod ang sampung sobrenatural at mapangwasak na salot, hanggang sa matupad ang hula tungkol sa panganay, na lumikha ng hiyaw sa Hatinggabi sa Ehipto. Nang pumasok si Cristo sa Jerusalem, nagsimula na ang mga mabilis na hakbang patungo sa krus. Nang ipahayag ang mensahe, hindi na maaaring umurong. Mula sa pulong-kampo sa Exeter noong Agosto 12, 1844, wala pang dalawang buwan ang lumipas at natupad ang hula.

At ang salita ng Panginoon ay dumating sa akin, na nagsasabi, Anak ng tao, ano ang kawikaan na iyan na mayroon kayo sa lupain ng Israel, na nagsasabi, Humahaba ang mga araw, at nabibigo ang bawat pangitain? Kaya sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Aking patitigilin ang kawikaang ito, at hindi na nila ito gagamitin bilang kawikaan sa Israel; kundi sabihin mo sa kanila, Malapit na ang mga araw, at ang kaganapan ng bawat pangitain. Sapagkat wala nang magkakaroon ng walang kabuluhang pangitain ni mapanlinlang na panghuhula sa loob ng sambahayan ni Israel. Sapagkat ako ang Panginoon: ako'y magsasalita, at ang salitang aking sasalitain ay mangyayari; hindi na ito ipagpapaliban: sapagkat sa inyong mga araw, O mapaghimagsik na sambahayan, aking sasalitain ang salita, at aking isasagawa ito, sabi ng Panginoong Diyos. Muling dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi, Anak ng tao, narito, sinasabi ng sambahayan ni Israel, Ang pangitaing kanyang nakikita ay ukol pa sa maraming araw na darating, at siya'y naghuhula tungkol sa mga panahong malayo pa. Kaya sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Wala na ni isa man sa aking mga salita ang ipagpapaliban pa, kundi ang salitang aking sinalita ay gagawin, sabi ng Panginoong Diyos. Ezekiel 12:21-28.